

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Viktora Kučery a soudců JUDr. Lenky Matyášové a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: J. J., zast. JUDr. Leonou Grumlíkovou, advokátkou se sídlem Údolní 61, Brno, proti žalovanému: **Krajský úřad Jihomoravského kraje**, se sídlem Žerotínovo nám. 3, Brno, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 8. 10. 2020, č. j. 62 A 124/2019 - 36,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **s e o d m í t á .**
- II. Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalobci **s e v r a c í** soudní poplatek za kasační stížnost ve výši 5000 Kč, který mu bude vyplacen z účtu Nejvyššího správního soudu k rukám jeho zástupkyně JUDr. Leony Grumlíkové, advokátky se sídlem Údolní 61, Brno, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Krajského soudu v Brně (dále jen „krajský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 20. 5. 2019, č. j. JMK 72296/2019; tímto rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání stěžovatele a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Pohořelice (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 9. 7. 2018, č. j. MUPO-5371/2018/SU/SVB. Posledně uvedeným rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl žádost stěžovatele o změnu v užívání dočasné stavby „zemědělské stavby na pozemku parc. č. X v k. ú. P. J. za RD č. p. X v P.“ na trvalou [§ 126 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů].

[2] Rozhodnutí žalovaného napadl stěžovatel správní žalobou, ve které vznesl dva okruhy námitek – a sice (i) nesprávnou aplikaci právního předpisu – dle stěžovatele měly správní orgány postupovat podle stavebního zákona z roku 1976 [zákon č. 50/1976 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), dále jen „dosavadní stavební

zákon“], a (ii) ne/soulad předmětné zemědělské stavby s územním plánem města Pohořelice (podle stěžovatele územní plán malé zemědělské stavby v dané lokalitě připouští, proto je závazné stanovisko orgánu územního plánování – Městského úřadu Pohořelice nezákonné).

[3] Krajský soud v záhlaví označeným rozsudkem žalobu stěžovatele podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), jako nedůvodnou zamítl, přičemž potvrdil závěr žalovaného, že dosavadní stavební zákon není aplikovatelný. Dočasná stavba byla dodatečně povolena na dobu 5 let před nabytím účinnosti stavebního zákona (rozhodnutí ze dne 9. 9. 1996, č. j. výst. 596/95), kolaudační řízení bylo vedeno i ukončeno ještě za účinnosti dosavadního stavebního zákona (rozhodnutí ze dne 31. 5. 1999, č. j. výst. 269/99-A), přičemž její užívání bylo povoleno k chovu hospodářských zvířat pouze dočasně do 31. 12. 2001. Stěžovatel žádal o změnu v užívání dočasné stavby bezpečně za účinnosti současného stavebního zákona (žádost podal dne 8. 2. 2018). Nadto krajský soud uvedl, že ani aplikace dosavadního stavebního zákona by nebyla pro stěžovatele příznivější, neboť rozpor s územním plánem byl důvodem pro zamítnutí žádosti i podle stěžovatelem uváděného předpisu.

[4] Ve vztahu k dalším námitkám stěžovatele krajský soud uvedl, že velikost dané zemědělské stavby, ani imise pocházející z chovu hospodářských zvířat nejsou s ohledem na územní plán relevantní. Územní plán totiž zakazuje v ploše „UB – plocha bydlení (nizkopodlažní zástavba)“ jakékoli stavby pro chov zvířat, bez ohledu na jejich velikost. V dané lokalitě jsou přípustné rodinné domy, malé obchody a služby, nerušící objekty veřejného stravování, nerušící ubytovací zařízení, jednotlivé garáže, malé vodní prvky. Podmínečně jsou přípustné také malé zemědělské stavby (které blíže vymezuje obecně závazná vyhláška města Pohořelice č. 1/2006), avšak mimo staveb pro chov zvířat. Rozhodujícím je z pohledu územního plánu účel stavby (chov zvířat). Stěžovatel v celkem 7 zděných objektech nacházejících se na předmětné parcele chová hospodářská zvířata (ke dni 8. 2. 2018, kdy se na tomto pozemku konala kontrolní prohlídka, choval stěžovatel 3 krávy, 2 býky, 10 selat, 2 prasnice a 20 slepic), a to bez příslušných povolení. Závazné stanovisko jako podkladový akt a na něj navazující správní rozhodnutí proto muselo být pro stěžovatele negativní. Uvedené závěry potvrdil také nadřízený správní orgán, který postupem podle § 149 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) závazné stanovisko správního orgánu I. stupně potvrdil.

[5] Rozsudek krajského soudu napadl stěžovatel kasační stížností, která je ve své podstatě totožná s žalobou podanou ke krajskému soudu. Fakticky tak kasační stížnost představuje jakousi kopii žaloby, kterou stěžovatel poukazuje na již vypořádané námitky. Formálně uvedl stěžovatel jako důvod podané kasační stížnosti § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s., tj. nesprávné právní posouzení soudem.

[6] Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval přípustností kasační stížnosti jakožto mimořádného opravného prostředku, přičemž dospěl k následujícímu závěru.

[7] Kasační stížnost není přípustná.

[8] Jak již bylo uvedeno výše, kasační stížnost je mimořádným opravným prostředkem proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu ve správním soudnictví. Jak uvedl

pokračování

Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 30. 6. 2020, č. j. 10 As 181/2019 - 63, č. 4051/2020 Sb. NSS, „*aby vůbec byla kasační stížnost způsobila k projednání, musí kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu, proti němuž byla podána, a nikoli nějaký jiný akt (byť třeba i věcně související nebo předcházející napadenému rozhodnutí krajského soudu)*“. Stěžovatel jako důvod kasační stížnosti formálně označil § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. a úvodem v několika slovech zrekapituloval rozhodnutí krajského soudu (uvedl výčet jeho výroků). Vlastní argumentace kasační stížnosti se však téměř doslova shoduje s obsahem žaloby proti rozhodnutí žalovaného, stěžovatel pouze nahradil slovo „žalobce“ slovem „stěžovatel“ a z obsahu „kasační stížnosti“ vypustil tři odstavce, které uvedl v žalobě.

[9] K tomu, aby byla kasační stížnost způsobila k projednání, ovšem musí stěžovatel kvalifikovaným způsobem zpochybňovat právě rozhodnutí krajského soudu. V žádném případě pak nepostačuje, aby kasační stížnost toliko doslovně opakovala žalobní námitky. V kasačním řízení je stanoveno povinné zastoupení advokátem především proto, aby kasační stížnosti byly sepsány právním profesionálem a byly argumentačně na úrovni. Pokud by se povinné zastoupení v kasačním řízení mělo vyčerpat tím, že advokát provede v textu žaloby kosmetické změny a označí ji za kasační stížnost, stalo by se pouhou formalitou. O formalitu ale zákonodárci nešlo – naopak smyslem bylo umožnit v kasačním řízení pokud možno kvalifikovanou polemiku s argumentací krajského soudu. Tato polemika může být méně nebo více zdařilá; vždy však musí být z textu kasační stížnosti patrná alespoň nějaká snaha o to reagovat na konkrétní závěry krajského soudu, zdůraznit přílehavou judikaturu a přesvědčivě prezentovat ty argumenty, které žalobce pokládá za nejpádňější (viz již citované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 181/2019 - 63). „Překlopení“ žalobních námitek do podání označeného jako „kasační stížnost“ skutečně není dostatečné.

[10] A právě taková situace nastala v případě stěžovatele. Kasační stížnost nereaguje na důvody rozhodnutí krajského soudu, ale míří výlučně proti důvodům rozhodnutí žalovaného. Dlužno přitom zdůraznit, že krajský soud ve svém rozhodnutí srozumitelně námitky stěžovatele vypořádal. Především stěžovateli vyložil, že s ohledem na rozpor s územním plánem nebylo možné jeho žádosti o změnu v užívání stavby za účelem chovu hospodářských zvířat z dočasné na trvalou vyhovět. Územní plán stavby pro chov zvířat v dané lokalitě nepřipouští, bez ohledu na velikost těchto staveb. Na tuto argumentaci stěžovatel nijak nereaguje, pouze opakuje tvrzení uvedená v textu žaloby a jen formálně namítá, že správní orgány měly postupovat podle dosavadního stavebního zákona. Jak však zcela přílehavě uvedl již krajský soud, soulad s územně plánovací dokumentací je základním předpokladem pro vyhovění žádosti i podle dosavadního stavebního zákona, jehož aplikace se stěžovatel dovolává. Na toto stěžovatel nijak nereaguje a opakuje již jednou vyřčené zcela shodným způsobem, jak to činil v žalobě.

[11] Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že v této věci nebyly uplatněny žádné skutečné kasační důvody. Podání nazvané kasační stížnost totiž na svých celkem třech stranách nijak nereaguje na rozsudek krajského soudu, který napadá. Popsané nedostatky kasační stížnosti nelze omluvit ani tím, že stěžovatel neměl na co reagovat, neboť krajský soud se v napadeném rozsudku neomezil na odkaz na argumentaci žalovaného, případně její pouhé převzetí, nýbrž dostatečně reagoval na všechny uplatněné žalobní námitky, které přezkoumatelným a srozumitelným způsobem vypořádal.

[12] S ohledem na to, že řízení se vede na nejvyšším stupni soudní soustavy a je tak zcela na místě od kasační stížnosti předkládané advokátem vyžadovat odpovídající úroveň právní argumentace, Nejvyšší správní soud konstatuje, že kasační stížnost ani částečně nezpochybňuje rozhodovací důvody krajského soudu, ale je namířena proti rozhodovacím důvodům rozhodnutí žalovaného. Taková kasační stížnost je nepřijatelná (§ 104 odst. 4 s. ř. s.), neboť se opírá jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103 odst. 1 s. ř. s. (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 9. 2009, č. j. 7 Afs 106/2009 - 77, č. 2103/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 28. 5. 2020, č. j. 9 Azs 101/2020 - 17, body 11 a 12). Nutno také připomenout, že úkolem soudu není domýšlet za stěžovatele argumenty, kterými by rozporoval závěry krajského soudu, a nahrazovat tak projev jeho vůle.

[13] Současně tu nebyl ani důvod k tomu, aby Nejvyšší správní soud hleděl na takovou kasační stížnost jako na podání trpící vadami, které by byl povinen odstraňovat podle § 109 odst. 1 s. ř. s. Toto ustanovení slouží soudu k tomu, aby zajistil doplnění kasačních důvodů u těch kasačních stížností, které jsou podány jako blanketní, tj. neobsahují vůbec žádnou argumentaci (ani pokus o ni). Ostatně, takovou blanketní kasační stížnost stěžovatel prvně podal a Nejvyšší správní soud postup podle § 109 odst. 1 s. ř. s. již aplikoval (viz usnesení ze dne 27. 10. 2020, č. j. 5 As 332/2020 - 4, založené ve spise zdejšího soudu); stěžovatel však na tuto výzvu reagoval podáním označeným jako „kasační stížnost“, do kterého však fakticky zkopíroval žalobní argumentaci. Postup podle § 109 odst. 1 s. ř. s. není určen k tomu, aby soud, který obdrží strukturovaný text tvářící se jako zdůvodněná kasační stížnost, pedagogicky vedl právního profesionála zastupujícího v kasačním řízení, upozorňoval ho na smysl kasační stížnosti (který je zřejmý ze zákona) a nabádal ho k vylepšení jeho argumentačních dovedností (shodně již citované usnesení Nejvyššího správního soudu č. j. 10 As 181/2019 - 63).

[14] S ohledem na výše uvedené Nejvyšší správní soud odmítl kasační stížnost jako nepřijatelnou [§ 46 odst. 1 písm. d) a § 120 s. ř. s.].

[15] Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s., kdy žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

[16] Byl-li návrh na zahájení řízení před prvním jednáním odmítnut, soud vrátí z účtu soudu zaplacený poplatek (§ 10 odst. 3 věta třetí zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích). Proto soud žalobci vrátil soudní poplatek zaplacený za kasační stížnost.

P o u č e n í :

Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.)

V Brně dne 18. listopadu 2021

JUDr. Viktor Kučera
předseda senátu